

Ἰωάννης Σαῖφερ

Ἡ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ὁδείου Λότζερε δοθεῖσα συναυλία ἦτο μία ἀληθινὴ ἐντροπία. Οἱ κ.κ. Σαῖφερ (βιολί), Μπέμπερ (βιολοντσέλλον) καὶ ἡ κ. Λότζερε (πιάνο) ἐξετέλεσαν ἀνόγως καὶ ἀρμονικώτατα ἐν Τρίο τοῦ Brahms. Ἡ δεσποινὶς Κρέμερ ἔπαιξε τρία ἄσματα (Σοθμπερτ καὶ Σιοδμανν), ὁ δὲ κ. Μπέμπερ ἐξετέλεσεν ἀριστοτεχνικῶς ἐπὶ τῆς βαρελίτου μία σονάταν τοῦ Saint-Saëns, ἐν Pruludium τοῦ Σοπὲν κατὰ παράφρασιν τοῦ Goltermann καὶ κυριολεκτικῶς ἐροήτευσεν μὴ τὸ περιπαθεστάτον Spinnlied, τὴν χαριτωμένην σπουδὴν τοῦ Popper.

Κατὰ τὴν συναυλίαν ταύτην ἐξετιμῆθη ἐπίσης καὶ ἡ τεχνικὴ ἐκτέλεσις τοῦ κ. Σαῖφερ, ὅστις δικαίως θεωρεῖται ὡς ἐξέχουσα προσωπικότης εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον.

Ὁ Σιρ Λόουρενς Ἀλμα Ταδέμα ἐώρτασε πρὸ τινος ἐν Λονδίῳ τὴν 75ην ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του. Τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου ζωγράφου κατατάσσουσιν τὸν καλλιτέχνην μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἐκ τῶν συγχρόνων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξωγράφησεν εἰκόνας θεμάτων Ἑλληνορωμαϊκῶν. Γεννηθεὶς ἐν Ὀλλανδίᾳ κατὰ τὸ 1836 ἤρχισε τὴν σειρὰν τῶν ἔργων του κατὰ τὸ 1863, καὶ μὴ θανουμένην παραγωγικότητα ἐξωγράφησεν τὸν «Κάουλλον καὶ τὴν Λεοβίαν» τὸν «Ρωμαϊκὸν χορὸν», τὴν «Ἀγριππίναν καὶ τὸν Γερμανικὸν» ἔργα τὰ ὅποια ἐν τῇ ἀναπαραστάσει τῶν μαρμάρων, τῶν ὑφασμάτων, τῶν χαλκῶν, τῶν μωσαϊκῶν, τῶν ἀρχαίων πρωτοτύπων μαρτυροῦν τὴν μεγάλην μελέτην τοῦ καλλιτέχνου. Κατὰ τὸ 1870 ἀνεχώρησεν ἐκ Βρυξελλῶν, ὅπου διέμενε, καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Λονδίον, συνεχίσας ἐκεῖ τὴν λαμπρὰν ἐργασίαν του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιφημότερα εἶνε τὰ ἔργα του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ρωμαϊκὸς κῆπος», «Ἡ ἀναγνώσις τοῦ Ὁμήρου», «Μία ἀρχαία παρὰ τῷ Ἀγρίππᾳ», «Ὁ Αὐτοκράτωρ Κλαύδιος», «Σαπφώ», «Σκλάβος εἰς Ρωμαϊκὸν λουτρόν». Μερικαὶ ἐκ τῶν εἰ-

κόνων του ἐπληρώθησαν κολοσσαία ποσά. Διὰ τὴν «Ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Βάκχον» ἔλαβε 150,000 φρ. Δι' ἑνα πίνακα παριστῶντα «Ἀνοιξιν» ἐπληρώθη 112,000 φρ. Καὶ γέρον ἐπὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἐργοζόμενος. Ζωγράφος ἐπίσης εἶνε ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του Ἄννα.

Ὁ Ἐρνέστος Ρενὼ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐγκώμιον τοῦ Ζᾶν Μωρελς» ἐξέδωκε τομύδιον σοννέτων, εἰς τὰ ὅποια ἐξυμνεῖ τὸν ποιητὴν τῶν «Στροφῶν». Ὁ Ροσσὴν, ἀφρὺ ἐδιόβασε τὸ «Ἐγκώμιον» ἔστειλε πρὸς τὸν Ρενὼ τὸ ἀκόλουθον πεντάστιχον, τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Σ' ἀγοπῶ ποῦ λατρεύεις τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν μνήμην,
Γιατὶ ἔξω τι ψῆφους καὶ τί δόξα
Ἦρθε ἀπὸ μίαν Ἑλληνικὴ μέλισσα στὴν παλῆὰ Γαλ-
[λικὴ κυψέλη,
Καὶ ἀπὸ τῇ χοῦφτα ἐνὸς φωτεινοῦ χειροῦ, ξέρον
Ὅτι λίγος Εὐρώπας ἔπρεσε στὸν Ἀίγληρα».

Ἦνοιξε ἐν Φλωρεντίᾳ (Via del Roicidi 25) ἡ ἑκτὴ Καλλιτεχνικὴ Ἐκδήσις τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἰταλῶν Καλλιτεχνῶν. Ἐλαβον μέρος ἐν αὐτῇ οἱ ὀνομαστότεροι καλλιτέχναι τῆς Ἰταλίας καὶ διακεκριμένοι τοιοῦτοι τῆς Ἰσπανίας, Γαλλίας, Βελγίου, Ὀλλανδίας, Ἀγγλίας, Ρωσσίας, Γερμανίας, Αὐστρίας κλπ.

Μεγάλη συρροὴ ἐπισκεπτῶν καὶ ἀπὸ τοῦδε πολυάριθμοι πωλήσεις ἐπραγματοποιήθησαν. Ἡ ἑκδήσις θὰ κλείσῃ τὴν 30 Ἰουνίου 1911.

Ἐν Boscotrecase ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως ὁ διάσημος ἀρχιτέκτων μηχανικὸς Ραφαήλ Χαρίτος, ὁ σχεδιάσας καὶ κτίσας τὴν ἐντολὴ τῆς Αὐτοκρατορίας Ἑλισσάβετ τὸ Ἀχίλλειον. Ἀργότερον ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν ἴδιον Χαρίτον τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων νεωτερισμῶν εἰς τὸ Ἀχίλλειον.

Ἐν Ἀμβέρσῃ θὰ δοθῇ προσεχῶς ἐν δρᾶμα, τοῦ ὁποῖου συγγραφεὺς εἶνε ἡ δεκαεξαετής Μαργαρίτα Τζόλ-λερ, ἥτις εἶνε καὶ καλλίστη ποιήτρια. Τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται «Γιούττα Σάντεν».

Ὁ κ. Καλομοίρης ἔδωκε καὶ δευτέραν συναυλίαν ἔργων του, ἥτις διὲν εἶχε τὴν τεχνικὴν σημασίαν τῆς πρώτης ἀλλ' ἦτο ποιικιλοτέρα. Ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ συνθέτου ἡ Σονάτα διὰ πιάνο μὲ μοτιβα ἑλλην. χορῶν εἰς τέσσαρα μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον (χορὸν) ἦτο τὸ καλλίτερον. Τὰ τραγούδια τὰ ὅποια ἔπαιζεν ὁ κ. Βεκαρέλης καὶ κατόπιν ὁ χορὸς εἶχον ἑλληνικώτατον ὕψος. Ἐπίσης λίαν ἐπιτυχὴ ἦσαν ἡ «Κατάρτα» ἡ ἐμπνευσθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ἐκ τοῦ γνωστοῦ δημοτικοῦ ἄσματος, καὶ τὴν ὅποιαν ἐτραγούδησε πολὺ ἐπιτυχῶς ἡ κ. Φωκὰ καὶ ὁ «Φανταστικὸς χορὸς» σύνθεσις διὰ κλειδοκύμβαλον.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἡ ἠθοποιὸς Ἑλένη Ἀργιωτάκη, ἡ μετὰ τοῦ μακαρίτου συζύγου της πρωταγωνιστήσασα εἰς τὸ παλαιὸν δραματολόγιον τοῦ Ἑλλήν θεάτρου. Ἡ τελευταία ἐμφάνισις της, ὡς κυρίας Ἀλβίγκ εἰς τοὺς «Βερνκόλακας» ἦτο καὶ ἡ ἐπιτυχέστερα. Ἀπὸ τινων ἐτῶν εἶχεν ἀποσυρθῆ τῆς σκηνῆς.

Ὁ γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Ἀδ. Struck ἐξέδωκε βιβλίον περὶ Μυστρά, προωρισμένον διὰ τὸν εὐρὺν κύκλον τῶν λογίων. Ὁ συγγραφεὺς ἐρευνᾷ πλεῖστα ἐπιστημονικὰ ζητήματα ἐπιτυχῶς.